

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΓΗΜΑΤΑ

TOY VULFRAN

Βοαδινάει..
Κι' ή Γερ-
τρούδη,

πορφητή Γερτρούδη, κάθεται στο παύλινο και
πραγματικό. Τραγουδάει τραγούδια της άγα-
πης, της πρώτης πρώτης άγαπης...

Η Γερτρούδη είναι η άνεψη του δημά-
ζου, η δημάτη γένει τού τού χωριού.

Η Γερτρούδη είναι δεσμευτή χρονών σ' αγαπά δερμά-
τον Βιλέλμο, τὸν ἔξαρχό της, μεν δότο τούς έχοντας
άρρενασμάτος από πατέα. Γι' αυτό τραγουδάει γλυκά ή
Γερτρούδη...

Ο Βιλέλμος είναι γινώς του δημάρχου. Άλλ' απότος
φινέται σοβαρότερος από τὸν πατέα του. Τί νά είνε
τάχα εξένιο πον καί μέτοπο τοῦ νέου νά γένονται; Γι-
ατὶ αποφεύγει τίς διασεκδίσεις τῆς ίματος του και κάθε
τοῦ τριβήνα γιά τὸ πατεύοντα παντοῦ πούν
πάλιν στην έξαρχον τῆς σπεσασμένην μὲ κισσό;

Υπάρχει λοιπόν μέσον σ' αὐτὸν τὸ κοινωνικό κάποιος
ιαγνήτης πον τὸν σφέντη; Ναί, ιπτάχει εξεῑ ένα φτωχό^ν
μήνιν σπεσασμένο μὲ λευκά ρόδα. Τὰ ρόδα περιβάλλοντα
ένα μικρό σταύρο πού γράφει αυτή τὰ λόγια :

Έδοδος απαντάει ή Δευτή.

Δεηθήτε στὸ Θεό για τὴν ψυχή της!

Αντί λέει ο σταύρος.

Η Λευκή ποινή θαμένη στὸ
κομητήριο τοῦ χωριού, μάλιστη.

Ήταν ομορφη καὶ γελαστή, σαν
τὰ λουλούδια από τὰ διπού πηγες τὸν θερινό.

Μή μέρος διώς ή Λευκή, η σύζυγη τοῦ
φτωχοῦ βιολιστή, κατάλαβε πώς ή καρδιά της δεν
ήταν έλευθερη. Αγαπαίσθε. Αγαπαίσθε τὸ γινό-
τον δημάρχου. Κι' ον γινώς του δημάρχου την ά-
γαπήν του απότος. Μά η Λευκή κατάλαβε απόμα
πώς η άγαπή αυτή ήταν γινόταν απίστη της κατα-
στροφής της. Κατάλαβε ποσὶ απόδοτοι δὲν θά
συγχρόνισαν εξένιο πον θά έπειτα καὶ τὰ εύ-
λογάδια ο Θεός.

Ω, πότε αγαπάντονταν τὰ δινό απάτη, αδόμα
πατιδιά! Μά τὴν άγαπή τους τὴν φιλογερή τὴν έ-
μαθεισιανή τὸν χωριό.

Κι' οι ζάπτιοι χρυσομορύζιαν τόδα, όταν
τοὺς έβλεπαν νά κυπτάζονταν μὲν ή ένα χαμόγελο
πον θάλασσαν καὶ ουργέλους τοῦ παραδεισου
νά κλίνουν πότε είπαντα...

Μή μέρος δημάρχος καύεται στὸ σπίτι τοῦ
τὸν ειδικόν βιολιστή γιά νά κοινωνιάσουν. Κι'
δένται τελειούσαν τὴν κοινωνίαν τους, ο δεύτερος
βγάζει έξι συνθωτώς καὶ σφετικός.

Κι' από τὸ πειρί δὲν ξαναγέλασε κι' ούτε
ξανατίασε τὸ βιολί του... *

Υστέρει από λίγον καιδό, ο βιολιστής άγρά-
λασται τὴν κόρη τοῦ άναστενάζοντας καὶ τὴν έ-
σφιξεις μὲν λαγτάδεις απάνω στὰ στήθη τοῦ. Μά-
ζεψε τὰ λίγα τοῦ νοσηρέλα σ' ένα δέμα καὶ τὰ
κρέμασε στὴν άσφορ τοῦ παρθενίου του. "Επειτα
πήρε μὲ τὸ ένα τοῦ κέρι τὴν άπικη κόρη του
καὶ τὸ τέλος τὸ παραποταμένον τοῦ βιολί.

Βγήκαν από τὸ χωριό κι' ο δύο απόλονθντας σιωπηλά τὸ μα-
κρονό δόρυ πον τὸν έστολιζαν από δύο κι' από κει λευκές. Εφεγγυά-
μακρονία.

Η Λευκή τὴν κατάλαβε όλα τότε. Ή καφδά της σφίγκτηρε κι' έ-
κλαψαν.

Ο πατέρας της θέλησε νά τὴν παρηγορήσῃ παίζοντάς της τὶς
δρωστέρες μελωδίες, μά αυτή ή δινοτήσιμην έλιπεν, ήλιο έλιπεν.
"Ετοί, νοτερί από πάντας μήνες, δύον δάχσαν νά πέφτουν
τὰ φύλα. Σαναγρίσαν άνταμα στὸ χωριό.

Αιτός γιά νά σάργαν έναν τάφο σὲ μιά γονινή τοῦ κοιμητηρίου,
κι' αυτή γιά νά κοιμηθή μέσα στὸν τάφο αυτό.

Ελέγει θελήσει, ή δινοτήσιμην, νά πεθάνη στὸ ίδιο μέρος όπου
άγαπησε...

* * *

Ο σπληνόσαρδος δημάρχος καθύλων δὲν συγνίνιθηρε από τὸ θιλ-
βερό τέλος τῆς κόρης τοῦ βιολιστή.

Σέρφει πότε δύο γιούς τον εἰν' ίπτασοντας καὶ δέν θά φερη αντίρρηση
στὸ θέλημά του.

Και εἰν' αποφασισμένον νά τὸν παντρέψῃ τώρα γρήγορα μὲ τὴν
έξαρχην τον τὴ Γερτρούδη...

* * *

"Ολο τὸ χωριό ζέρει πειρί πάσον τὸν γάμου του Βιλέλμου καὶ τῆς
Γερτρούδης δέν θ' άργηση νά γίνη.

Η ποτέλλες γειτονή από γινάτι.

Τὰ παλλήραμα γελούν από πείσμα.

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

Η Γερτρούδη γελά από εύτυχία.

Κι' ο Βιλέλμος από μέρα σὲ μέρα γίνεται πιο μελαγχολικός. Οι
σφιξες είναι τιμόλος! Ούτ' αυτοί βλέπει τὴν ζωά της άρρενωνιαστι-
κιάς του, ούτ' αυτή βλέπει τὴν θλιμή του άρρενωνιαστικού της...

* * *

Ἐπει τέλοντς η μεγάλη μέρα έργασε.

"Όλο τὸ χωριό βιώσεται σὲ συγγένιση.

Μέσα στὸ σπίτι τοῦ δημάρχου κάνοντας τὶς έποιμασίες γιά τὸ γάμο.
Ἐξω τόπος κόρη. Τὸ πλιόνιτσα παντοῦ τὸν διλόγο μανδύας τους...
Οι διαβάτες τέχνην βιώσεται στὸ πανωφό-
ρα τους. Τοις τόπον σπιτιόν.

* * *

Η ώρα προσφορεί. Η Γερτρούδη είναι έτοιμη!

Είναι πιο ώρια καὶ πιο χαροπιένη από τὸ κάθε άλλη φορά. Δέν
αποτέμενη πειρί παρά για βάζη σὲ μέτωπο της τὸ στεφάνι τοῦ γάμου.
Άλλά τι παρεργεῖ, γιατὶ άνστρει;

Γιατὶ οίρεται τόδο συνχρόνη ταραχημένης ματιές πορδὲ τὰ κλειστά πα-
ραπετάματα τοῦ νυφικού ψαλιδίου της;

Γρήγορά τότε πρός τη Λισσέη, τη νεαρή θαλαμηπόλο της, καὶ τη
στέλνει έξω, γιατὶ θέλει νά μείνη μοναχή.. Η Λισσέη φέγγει, μά
μπανει μάδων δι θεού της Γερτρούδης. Τη φιλάει στὸ μέτωπο καὶ
τὴν φωτεινή της έχει. Τίτοτα... Τίτοτα... Η Γερτρούδη θέλει νά
μείνη μόνη...

* * *

Η Γερτρούδη είναι μοναχή τώρα.

Τὰ δροσερά ρόδα τοῦ προσδόπου της τὰ σπέ-
λας μᾶλιστα γλυκιά.

Η Γερτρούδη βιώσεται σὲ συνέλιγη καὶ με-
λαγχότερη. Προσχοτεῖ μὲ συγγένιση πρός τὸ νυ-
φικό μάλιστα. Μπανει μέρα σὲ μέρη βγάνει
κρατώντας στὰ τρεμάμενα χέρια της ένα στε-
φάνι.

Τὸ στεφάνι απότο είναι καμιουμένο από ασπρα
ρόδα...

* * *

Άλλα γιατὶ από δάσπαρα ρόδα;

Χτες ποι μάλιστα λίγο μὲ τὸ μηνιστήρια της,
τὸν φωτήρη ποιον λουλουδιά μάγαναίσαν περιστού-
το. Κι' ο Βιλέλμος ποτὲ ήταν καμένος σὲ βαθεύ
συλλογή, μάλις άσποντε νά τοῦ μιλῶν γιά λοι-
κούδια, άσποντε άναστενάζοντας :

— Τά λευκά ρόδα!

— Η Γερτρούδη άποταστέστη τότε νά μὴ κοι-
νωπιστήρη μέρη τὸ γάμο τους τὸ άλλο στεφάνι
της, τὸ καμιουμένο μὲ ανδρίσιο προστούτο.

Άλλα ποτὲ νά βρῃ λευκά ρόδα;

— Άσπαν θιγμήθηκε πάσον άνθισσαν τέτοια λο-
ικούδια, κάθε έπονη ήταν τάφο ταπεινό. "Οταν τὸ
στεφάνη ποτὲ τὴν έπιστρεψε στὸν θερινό φύγον.

Άλλα της άγαπη της έπιστρεψε θάρρος.

Κίνησε λοιπόν κρυφά, μήπησε στὸ σπίτι της,
έκφορο ποιον λευκά από τὸν ταπεινό τά-
φο κάπιστα μόδα λευκά κι' έπλεξε μ' αυτή τὸ
στεφάνη ποτὲ θ' άρεσε στὸν άγαπημένο της.

* * *

— Η νύφη, η νύφη!

Οι προσκαλεσμένοι διλοί έχουν μαζευτεί καὶ τὴν καλούδην μὲ φω-
νές δηνατές. Άλλ' αυτή δὲν φαίνεται.

Τότε δὲ δημάρχος, σοβαρότερος από κάθε άλλη φορά, διεισθέ-
ται πρός τὸ δημάρχος της νύφης. Την κράσει, άλλα ή άνηρά
δέν άποροινεται. Πρέπει νά μην, νά ίδη τι σημαίνει. Σπρώχνει τὴν
πόρτα ποτὲ ήταν της έπιστρεψε.

— Ω! Θεοί μου!

Μή τι γίνηκε λοιπόν;

Φονές δηνατές απόγυγνονται...

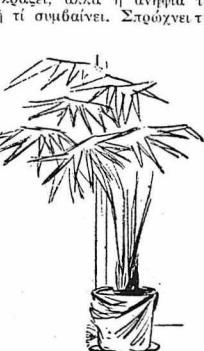
* * *

Οι προσκαλεσμένοι κι' οι ιππότες
τοῦ σπίτιον τρέχουν γοήγορα στὸ δω-
μάτιο της Γερτρούδης.

— Η δινοτήσιμη είναι ξαπλωμένη κα-
ταγής, ανασθήητη καὶ κρία... Πόσο
είλες ωράζη! Είναι ωράζεται από τὰ ρό-
δα ποτὲ στολιστούν τὸ δρασί μέτωπο
της.

— Εξαφανίσα μιὰ τρεμουλή τούς πάνιν
διλούς...

Τὰ λευκά ρόδα άργηζον νά παίρνονται
ζωδία ποιηφύρο, σὲ λίγο γίνονται κα-
ταζόζανα... Θέρε μου! Στολαματιές
από αύμα τρέχουν τώρα από τὰ μάγνον-

ΟΙ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ ΒΑΡΔΟΙ

ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο Νικήτας, ο φημισμένος άλλοτε βασιλεὺς τοῦ Μαυροθουνίου, δέν ήταν μόνος γενναῖος πολεμιστής, ἀλλά καὶ ἐπόδειος ποιῆτης. Λύτο τούλαχτο μαρτύρετο τὸ ποίημα πού παραθέτουμε παρακάτω σὲ Ἑλληνικὴ μετάφραστο. Τὸ ποίημα αὐτὸ δύγραψε ὁ Νικήτας πρὸ 50 ἔτῶν, καὶ εἶναι σχετικὸ μὲ τοὺς θριαμβούς τῶν Μαυροθουνιατικὸν δόπων. Η ὥραια μετάφραστος του ἔγινε ἀπὸ τὸν Ἐπικανθίον ποιῆτη Φ. Φ. "Οδόν."

ΩΔΗ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

(«Θάλαττα! Θάλαττα!»)
ΕΞΩΦΩΝ.

Σὲ χαροτάω, γαλανὴ θάλασσα ξακονισμένη,
πλατν., βαθν., ἀπέραντο, θερμότονο λαγύρων,
ποὺ ἀπὸ χρόνια ἀμέτοχη τὸ ἑπόθηκον ή καρδιά μαζ!

Σὲ χαροτάω, θάλασσα, κι' ἐνώ βουθός ἐμπόρος σου
θαυμάζω τὰ θερπάστα κάλλη σου, μές στὰ στήθια
θερινῶν δηνατώπετο τὸ μίσος τοῦ έχθρων μου.

Ἄντοι μᾶς ἐχωρίσαντε τὰ δύο τρανά στοιχεῖα;
τίς δύο ἔτοιμες δίδυμες ἐλεινήρες τοῦ κόσμου,
οὐπούν δηνατές κι' ἡ δινοῦ καὶ τὰ βαθειά νερά μαζ!

Γιατὶ νὰ τοὺς καταραστῶ; "Ἄς μ' ἐξδινίσῃ Ἐκείνος,
ποὺ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ τοῦ κόσμου κινέργαιέ.
Τόρα δικώς σου, θάλασσα, εἴμα καὶ σὸν δική μου.
Τὸ αἷμα ποὺ ἔγινε μαζ ἔνοστο για πάντα.

Χρωστάω χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν σταυρωτῶν μου
ἄν τε κυττάρω ὄλόχαρος κι' ἄν σύν βροντή ἡ φωνή μου
σοῦ φάλλει τὸ καλύτερο τραγούδη τῆς
(ψυχῆς μου).

Καὶ σ' ἔξοφράκιο θάλασσα, ἀπέραντο
(ιειβόλιο),
δόπο τοῦ κόσμου τὸ κορμὸν φίλεις καὶ
(περιβάνωνες,
δοσὶ Θεός τὰ ψάρια τοῦ καὶ τὰ μαρ-
(γαρτάρια)
θὰ σιντηρῇ, νάν μ' ἀγαπᾶς καὶ νάσ
(βλῆ δική μου).

Γίνον δική μου, γαλανὴ θάλασσα! ἀσ-
(πομαλλόσσα
μὲ τὰ περίσσια πλάτη σου, τ' ἀπά-
(τητά σου βιθν.,
μὲ τοὺς ἀνέμους τοὺς σκληρούς, μὲ
(τίς γλυκεῖς γαλήνες).

Γίνον δική μου μ' δόλους σου τοὺς φημισμένους ναῦτες
μὲ τὰ βαρεῖα σους κάτεργα, μὲ τὸ γαλάζιο κῆμα
δόπο χαρίζει τ' οὐνανὸν τὸ γαλανό του χρώμα.

Γίνον δική μου, θάλασσα θερπάστη, καὶ φίλα
μὲ τοὺς ἀφρούς σου τοὺς πολλούς τὴν ἀπροθαλασσιά μου,
δοσὶ δὲ κόρμος θὲ νά ζῇ καὶ θὰ κινήτηται ἡ φύση,
δόστον δὲ ήλιος τοῦ Θεοῦ μὲ τὴ στερνή του ἀχτίδα
φέξῃ στοῦ κόσμου τὴ θανή καὶ σέν' ἀποστεγνώσει.

λα τῆς ἄψυχης νήνφης...

Τί κατάδα!

"Ἄλλα τὶ σιμωνίει λοιπὸν;

Μέσα στὰ λούλουδια ποὺ είλε μαζέψει ἀπὸ τὸ κοινητήριο ἡ Γερ-
τρούδη, είλε τρυπάσει ἔνα μικρὸ φειδί, ναρκωμένο ἀπὸ τὸ κόρδο. Κι'
δοτὸν ἡ κόρη φρόσετο τὸ στεφάνι τοῦ γάμου της κι' ἀκούμπησε τ'
ἄκη τοῦ στοληγιαμένου μέτωπο της, τὸ μικρὸ φειδί ζωγοινήθηκε καὶ
τὴ δάγκωσε μὲ τὴ φαμακοερὴ τοῦ γλώσσα...

"Η Γερτρούδη ἀναταπεῖται τῷρα κάπω τὸπο δέν έναν δικαίο τάφο, μές
στὸ κοινητήριο.

"Βιλέλμος, ποὺ δὲν ήταν γραφτό του νά γίνη σύντροφός της,
ἀναταπεῖται δίτλα της. Μολατάστα ὁ Βιλέλμος πέθανε ἀπάνω στὸν
τάφο τῆς ἀγαπημένης του
Λευκῆς. Πέθανε τὴν ἴδια
μέρα ποὺ τῆς ἔλειχε τὰ
λειτά ρόδα τοῦ πατέρος
κλέψει ἡ ἀσύληρη Γερ-
τρούδη...

Εντυχισμένει Βιλέλμος!

Εντυχισμένη Λευκή!

Διυτυχισμένη Γερτρούδη!

VULFRAN

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΑΤΙΝΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Φ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΡΧΑΙΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

Ο Κικέρων περὶ ρητέρων. Οι φωνακάλαδες. Τὸ τέλος τοῦ Πομπήιου. Πῶς κερδίζουνται καὶ πῶς χάνουνται τὰ ἀξιώματα. Πομπήιες καὶ Μαρκελλίνες. Τὰ σύνορα. Ήδονές καὶ πολιτική, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο μεγαλείτερος ὥρτος τῆς ἀρχαριότητος μετὰ τὸν Ἐλληνα Δημοσθένη ἵπητες ὁ Ρομαίος Κικέρων. Ο Κικέρων μιλοῦσε πάντα μὲ φυσιοτήτη καὶ πόρογες στὸ περιεχόμενο τῶν λόγων του καὶ ὅτι οἵτις ψειρονομίας καὶ τίς κινήσεις:

— Εκείνους ποὺ φονάρων δινατάν ἀπάνω στὸ βῆμα, ἔλεγε, μοιάζουν μὲ τοὺς κοντούς ποὺ μὴ πιοφόντας νάποτε στην εὐγένιοττία μου.

Μια μέρα δὲ συμπατριώτης τοῦ Κικέρωνος Μέτελλος Νέπως είπε στὸ μεγαλούργο φίρομα:

— Περισσότερους ἔχεις θανατόσει μὲ τὶς μαρτυρίες σου παρὰ κερδίσει σούτε μὲ τὶς συνηγορίες σου.

— Άδη σινέδη, ἀπάντησε ὁ Κικέρων, γιατὶ οἱ δικασταὶ ἔτι-

μοῦν ποὺ πολὺ τὴν εὐλιξινεύη μου παρὰ τὴν εὐγένιοττία μου.

"Οταν ὁ Καίσαρ καὶ ὁ Πομπήιος λόγῳ τῶν γνωστῶν διαφορῶν των ἥρων σὲ διάστατο, οἱ Κικέρωνος ὃ δύτος δὲν είλε δηλώσει ἀπόνα φιλία σὲ κανένα, εἰτε :

— Γνωρίζω ποιῶν ἀπὸ τοὺς δινὸν νά τοι ἀποφύγω!

Μ' αὐτὸν ἡδελε νά πῆ ὅτι οὔτε στὸν ἔναν οὔτε στὸν ἄλλον είλε εμπιστοσύνη.

Ο Πομπήιος, διταν κατεποτώθη ἀπὸ τὸν Καίσαρα, θέλησε νὰ τεράσθη στὴν Αίγυπτο. Ἔνα λοιπὸν ἀπομαζάτευτε νὰ μηδὲ στὸ πλοϊο εἴλε στείλει ἐπάτηδες γιὰ τὴν παραλαβὴ τοῦ ὁρασμένης τῆς Αίγυπτου, γύρισε στὸ γυναῖκα του καὶ στὰ παιδιά του καὶ ἀποφέρεταις τοὺς τοῖχοι τοῦ οἴκου τοῦ Σοφολῆ :

— Όποιος πηγάνει σὲ παλάτι βασιλῆ, γίνεται δούλος του παγυτοτεινός, ἀπόνω καὶ διταν πάμ μὲ τὸ θέλμα του!

Μόλις δὲ μήπηκε στὸ πλοϊο τιτανήθη με τὸ ξέρας του κι' ἔπειτε νεκρός.

Ο Πομπήιος ἔλεγε στραγγὺ γιὰ τὸν ἔπαυτο τον τὰ ἔξης χαροπιστούσα :

— Κέρδισα τὰ ἔξιμα πολὺ πό γηργοφά απὸ δόσο ηπλίκων αὶ πάλι!

Κατὰ τὴν ἐποκὴ τοῦ ἐμφανισμού πολέμου τῆς Ρώμης κάτοιος Μαρκελλίνος, δὲ δόλος είλε εὐεργετήθη προηγούμενος πολλὲς φροὲς ἀπὸ τὸν Πομπήιο καὶ τώρα ἦταν μὲ τὸ κόμιμο τοῦ Καίσαρα, ἀγκιστὲ να συμφατῆ ἀστούτως τοὺς πλών την ἐνέργετη του ἔνωπον τῆς Συγκλήτου.

— Δὲν ντέπεσαι, Μαρκελλίνε, τοῦ είλε ὁ Πομπήιος, νὰ καυκολῆς ἔκεινον ποὺ ἔνα πρὶν ίσουν σχέδιον ἄφονος σ' ἔχει τόσο εὐ-γένιοττο, καὶ ἔνα πρὶν φροντισθεῖσαν πάντη την πείνα, σὲ χόρτασε τόσο πολὺ ὥστε νὰ σερνᾶς ἔνωπιόν του δὲ τράτεις ...

Ο Φραάτης τὸν Πάρθων, ἔστειλε στὸν Πομπήιο μᾶ ἐποτολῆ, στὴν δοτία τὸν παρακαλῶνε νά γονιμωτοῖσον δόσιο μεταξύ τῶν πατέρων τοῦ πατέρος τοῦ Πομπήιος.

— Οι Ρωμαῖοι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Πομπήιος, προτιμοῦν νά μεταχειρίσοτον δόσιο μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν Πάρθων τὸ δέκανοι ...

Ο στρατηγὸς Λευκίος Λοιπούλος, δὲ δόλος θετερός ἀπὸ μερικὲς νίκες του τὸ είλε φίλει στὶς διασκεδαστικὲς καὶ στὶς ήδονές, πατηγοφόρος τὸν Πομπήιο διπά θέλει τὸν ταρατεύειν τοῦ ιερούν οἰκουμενιστοῦ τοῦ Επιζητητή τὴν πατέρα τοῦ...

— Είλε περισσότερο ἀπέρτειο, ἀπάντησε ὁ Πομπήιος, νὰ ἐπιδιδεται ἔνας νέος στὶς εὐωχίες παρὰ νὰ ἀναπατεῖται ἔνας γέρος στὴν πολιτική ...

ΤΟ ΝΕΡΩΜΕΝΟ ΓΑΔΑ

Η κυρία παραπονεῖται στὸ γαλατᾶ :

— Μὰ τί γάλα είνε αὐτὸ ποιο μῦν φέρνεις; Αὐτὸ είλε νὰ δολερώμεν...

— Τί νὰ σου κάνω κι' ξεγέλω, κινητής; Τώρα τὸ καλούπι, καθδώς ζέρει κι' η αγεντιά σου, η γελάδες διψοῦν καὶ πάνων περισσότερο νερό ...